

Jak jsem jezdil po Austrálii
Zmizelý Jižní kříž

*Kratochvilné cestopisné čtení
aneb co všechno mě cestou potkalo*

Jak jsem jezdil po Austrálii
Zmizelý Jižní kříž

Jiří Duda

*Kratochvilné cestopisné čtení aneb co všechno mě
cestou potkalo*

Jak jsem jezdil po Austrálii: Zmizelý Jižní kříž

Jiří Duda

Text © 2018, Jiří Duda

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, Lukáš Vik a Jiří Duda

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-213-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-214-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-215-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování CK AUSTRALIA PUZZLE za pomoc při
plánování cesty a bráchovi Mirkovi za okamžitou finanční
výpomoc při mých potížích

Zamýšlený plán cesty

- 1. - 3.10. 2012 let do Sydney
- 3. - 7.10. Sydney
- 7. - 19.10. Cesta přes Nový Jižní Wales, Victorii, do Jižní Austrálie a odlet z Adelaide do Perthu.
- 20. 10. Perth
- 21.10. - 24.11. Cesta Západní Austrálií a Severním Teritoriem do Alice Springs.
- 24.11. Odlet do Cairns.
- 25.11. Green Island.
- 26.11. - 3.12. Cesta Queenslandem.
- 3.12. - 4.12. Fraser Island.
- 5.12. Brisbane
- 6.12. Odlet na Fidži

Nejdříve úvodem

Už od dětství mě to lákalo do světa. S bráchou Mírou jsme sbírali známky, na zdi visela mapa světa, po které jsme slídili očima a jezdili prstem. V 60. letech se mapa dramaticky měnila, jako houby po dešti vznikaly nové svobodné státy, hlavně v Africe, hroutila se koloniální říše velmocí a my byli stále v obraze. Pak jsem začal létat a po 35 letech skončil. Vozil jsem cestující po světě a sám znal jen letiště a hotely. Těch destinací bylo přes 100 a jen málo bylo pobytů, kdy jsem se mohl trochu porozhlédnout. Tak jsem se do toho dal, až když jsem skončil a odebral se na zasloužený odpočinek. Rozhodl jsem se, že to dramaticky změním a budu cestovat.

Začal jsem s přítelkyní Kristou Thajskem, pokračovali Keňou, Tanzánií a Zanzibarem, Brazílií a pak USA-západ ve čtyřech, USA- východ ve třech, USA- západ a středo západ už sám jako kůl v plotě /jako Milouš/. Poslední světadíl, který mi zbýval / jako Messnerovi poslední osmitisícovka Lhotse/, byla Austrálie a „nedaleký“ Nový Zéland.

Touto cestou jsem to završil. Nevím, zdali se ještě někam podívám, mám ve hledáčku asi 10 lákadel,

má to pár zádrhelů /peníze, zchátralé tělo/, ale stálo to zato.

Naplánovat takovou samostatnou cestu, je věc dlouhodobá, je třeba na to mít čas, třeba půl roku, ale je to práce zábavná. Shromážďovat materiály, informace, studovat je a dobře si rozmyslet, co chci vidět a jestli se to dá stihnout za zvolený čas. Důležité je správně zvolit roční období / na jižní polokouli je to opačné/. Dobře vám poslouží obsáhlý bedekr a cestovní mapa. To jsou nezbytnosti.

Hodně využijete internet a googlemaps.com. Pokud si nechcete dělat všechno sami, můžete využít služeb některé specializované CK, která vám zajistí případná víza, letenky, zapůjčení vozu nebo karavanu, výlety apod. V tom případě musí být cesta naplánovaná s ohledem na tyto předem zajištěné a zaplacené akce. Ale co vám to říkám, jste inteligentní lidé. V mém případě to byla CK Australia Puzzle.

Příprava takové dlouhé cesty vás cele zaujme a budete se v tom rádi rochat. Vše, co je třeba, si vytisknete. Jedna z velmi důležitých informací je aktuální cena benzínu. Já měl informaci špatnou a to byla zásadní věc, která ovlivnila významně mou cestu. Ceny se významně liší v různých částech

Austrálie. Nejvyšší jsou v Záp. Austrálii - severně Perthu a v Severním Teritoriu. Rozmyslete se také, s kým pojedete. Dá se jet v partě, ve čtyřech, ve třech, ve dvou nebo sólo.

Já jsem to zkusil všechno. Nejdelší cesty jsem absolvoval sám. Vše má svá pro a proti. Jedete-li s někým, o kterém si myslíte, že ho dobře znáte, může se po čase stát, že to nefunguje. Po různých útrapách a událostech se o lidech dozvíte víc, než byste čekali. Hádky, mlčení, pláč, agrese, za měsíc ho /ji/ musíte někde v pustině zahrabat, pokud on /ona/ dříve nezabije vás. Takže opatrně. Děti, které jste doma zanechali, zůstanou bez táty /mámy/. Ale vážně. Když máte partáka, kterého opravdu dobře znáte a máte se rádi a všechno spolu překonáte, jde všechno líp, dojde k méně průserům a sdílené zážitky jsou dvojnásobné. Proto nedám žádné doporučení. Neexistuje totiž.

Dobře si rozmyslete, co si vzít s sebou. Počítejte s výkyvy počasí, které mohou překvapit a které určitě přijdou a s rozlohou kontinentu. Pravidlem však je, že z toho co si připravíte, pak půlku odeberte a bude to akorát. Berte si také starší věci, kterých se potom v průběhu cesty s lehkým srdcem zbavíte a koupíte si nové a levněji. Budete mít v zavazadlech stále dost místa na všechny dárky

a jiné pitomosti, kterým neodoláte. Často jsem to dělal - ušpinil, propotil, vyhodil. Nezapomeňte na provázek, pořádný lovecký nůž, otvíráky a nějaký ten vercajk.

V Austrálii je hodně míst k navštívení, kam se však dostanete pouze se čtyřkolkou. Ty cesty jsou přímo označeny „only 4WD“. Já měl malý campervan Toyota Hiace, který tam nemohl. Zato jsem si mohl vařit a jakž takž spát. Tím jsem hodně ušetřil.

V Západní Austrálii a Severním Teritoriu je všude velká vzdálenost mezi městečky a vesnicemi a tak je tu síť tzv. roadhousů, aby bylo kde natankovat benzin. Jsou od sebe vzdáleny asi tak 200 - 300 km. Když tankujete ve městečku, tak vždy do plna, je to levnější než v roadhousu. Kalkulace, kam dojedu, je moc důležitá, protože není moc dobré zůstat někde viset v buši nebo poušti. Roadhouse má pumpy, hospodu, krám a někdy také Caravan Park. To jsou autokempinky. Stojí podle vybavenosti od 6 do 35 AUD.

Rozdíly v ceně benzínu v městečku a roadhousu jsem posléze částečně řešil a kompenzoval pořízením kanystrů od limonád /3,8 l /. Vozil jsem

až 40 l benzínu navíc. Spotřebu jsem měl asi 10 l / 100 km.

Všude vás překvapí čistota na toaletách a vybavenost papírem na což nejste z Čech zvyklí. Zvyknete si. Australané, ti bílí hlavně, jsou milí, slušní, přátelští, rádi pomohou, poradí s čímkoli. Jen jsem občas nerozuměl. Aussie je slangově Australan, ale nejenom. Používá se Aussie slang, něco jako Brňáci, rozumíme si. To je třeba utnout, jak u nás, tak tam. Stačí se usmát a říci „in english please“. Australan pochopí a polepší se. Nedoporučuji „speak in czech language, please,„.

Nemohu se vyhnout zmínce o původních černých obyvatelích kontinentu, souhrnně Aboriginalcích. Přišli sem v době zalednění, někdy před 30 000 lety „suchou nohou“ přes ostrov Melville /severně Darwinu/ a posléze se zabydlovali po celém kontinentu. Postupovali z prostoru dnešní Indie na východ přes Indonézii kde jich část zůstala. Naši cikánští spoluobčané šli opačným směrem až do Evropy. Jak se to vyvíjelo dál, po příchodu bílých v 18. stol., nebyla žádná selanka, jako nikde, kam vkročila noha bílého muže. Dnes mají volební právo a žijí dvěma způsoby. Ve svých početných odlehlých rezervacích většinou autonomně, s příspěvky od vlády a vybíráním poplatků za své služby a za

vstup na své území. Ti druzí, ve městech a osadách vegetují na úkor ostatních Australanů, pobírajíce všemožné dávky /jako u nás/, nedělají nic kromě dalších dětí, přes den sedí nebo leží v parcích na travičce a odpočívají, aby měli energii na večer a noc, kdy ožívají. Pijí, jsou hluční, někteří pod drogami, což jsem si ověřil, a pokud se naskytne možnost, tak taky kradou. Po setmění se ulice vylidní a pohybují se pouze Abíci. Sdružují se před hypermarkety, na parkovištích a jiných osvětlených místech. Policie je většinou zalezlá ve svých doupatech. Násilná kriminalita je ale řídký jev. Ti co pracují, mají vzdělání a uplatňují se v obchodech, turistických centrech /Visitor Center/, muzejích a poradnách pro své soukmenovce.

Značení na silnicích je dobré, zakufrovat můžete v NJW a ve Viktorii, když odbočíte z hlavní silnice na vedlejší. Nakonec se stejně najdete, tak nezoufat, stojí to za to. Vidíte víc, než jste chtěli. Převážně jezdíte po hlavní silnici /HWY/, která má vždy své jméno. Nejsou to žádné dálnice, jak je znáte. Jsou daleko skromnější, většinou obousměrné a i úzké. Teprve před velkoměsty se rozšiřují do více jednosměrných pruhů.

Než přejdu k vyprávění samotnému, vnutím vám pár údajů o této úžasné zemi.

Má mnoho „nej“. Je nejmenším a nejodlehlejším světadílem, je menší než USA bez Aljašky, ale 100 krát větší než Česko. K Austrálii patří ještě mnoho ostrovů v Indickém a Tichém oceánu, z nichž největší Tasmánie je zároveň státem. Australské státy jsou Nový Jižní Wales, Viktorie, Jižní Austrálie, Západní Austrálie, Queensland a Tasmánie. Zvláštní statut má Severní Teritorium a území hlavního města Canberra. Politikové Severního Teritoria se domáhají svého uznání jako dalšího státu a jistě se jim to brzy podaří. Chtějí být více u lizu, protože je zde velké nerostné bohatství.

Austrálie je nejplošším, nejnižším a nejsušším kontinentem. Na australské tektonické desce je dnes klídek, bez vulkanické činnosti, působí tu již jen eroze. Dá se říci geologicky upečeno. Má pouhých 23 mil. obyvatel a z toho v 5 velkoměstech - Sydney, Melbourne, Brisbane, Perth a Adelaide, jich bydlí 13 mil., čili na celém zbytku Austrálie se jich skrývá pouhých 10 milionů. To znamená, že na čtverečním kilometru potkáte 3/4 občana. Není to hezký pohled. Žije se tedy převážně na pobřeží, vše dál než 50-100 km do vnitrozemí, je pro Australany „Outback“. Vnitrozemí vyplňují

pustiny, pouště a polopouště, deštné pralesy, solné bezodtokové pánve. Je zde však obrovské nerostné bohatství všeho druhu. Je tu všechno. Zajímavá je také živá příroda. V důsledku oddělení kontinentu od Gondvany v druhohorách, se zde dále vyvíjela izolovaně a vzniklo tu mnoho endemických druhů, jak v říši rostlin, tak živočichů. Mnozí tvorové jsou životu nebezpeční, nejedovatější hadi, největší krokodýli mořští, žraloci a hrozná mrcha mořská - čtyřhranka Fleckerova. To máte námět ke studiu.

Přejdu již raději k vyprávění samotnému. Je to sled zážitků a událostí, které si prožil postarší chlapík, který si usmyslel podniknout průzkum Austrálie, chvíli spočnout na Fidži a pokračovat na Novém Zélandu. To vše za čtvrt roku. Den po dni si vedl deník a tak vznikla tato knížka. Tak ať vás to pobaví a také poučí jak to dělat, také jak to nedělat a dělat jinak. Já jsem si to užíval.

A ještě jedna věc, obrazová příloha obsahuje 33 fotografií. Všechny 300 fotografií najdete na: https://mratindudak.rajce.idnes.cz/Jak_jsem_cestoval_po_Australii_zmizely_Jizni_kriz/

Moje parafrázované moto:

*Nepřestanu cestovat, protože jsem zestárnul, zestárnu,
až když toho nechám /dojdou mi peníze/.*

1.10. - 3.10. 2012

SYDNEY a NOVÝ JIŽNÍ WALES.

Vybral jsem si Korean Air, nabídli mi nejlepší cenu a krásné milé kočky- stevardky, což jsem dávno věděl, neboť jsem jejich posádky potkával na všech možných letištích. V jumbu B-747 dost hrůza, místa na nohy míň než v mém TU-154.

10 hodin do Seoulu - Incheonu, 10 hodin rehabilitace a rekonvalescence na letišti a 10 hodin do Sydney v B-777, což bylo pohodlnější. Takovou dálku je prostě třeba přežít. Byl jsem grogy.

V 6.30, 3.10. se kolečka měkce dotkla zeměkoule v Sydney na Kingsford Smith International Airport.

Byl jsem v Austrálii. Dál všechno fungovalo, jak bylo objednáno. Autem do hotelu Challis Lodge ve čtvrti Potts Point. Hotýlek, stará klasika v řadové zástavbě, přívětivý, domácký. Naházel jsem vše na pokoj a vydal se na průzkum okolí. Ulicí Macleay Street na Kings Cross a dál po Darlinghurst Rd.

Byl jsem spokojen s tímto výběrem. Čtvrť je živá, rozpustilá, jen to tepe. Je to sled hospod, barů, hotýlků, krámů a obchodů, bordelů, klubů, restaurací a cestovních agentur. Když jsem zapadl cvičně do hospody na pivo, už to bylo s mým nadšením horší. Piva měli za 6-7 AUD.

Po hospodách rozhodně vysedávat nemohu. Budu s tím muset dál žít. Limonády jsou nezdravé, drahé a hnusné, voda je na mytí a na vaření. Nějak to vymyslím. Říká se /ženy/, že muži myslí jen na sex, ale není to pravda, často nás napadne i pivo. Na „mé“ ulici jsem vnikl do hypermarketu řetězce Woolworths a uklidnil se. Prostě paráda. Zboží, hlavně potraviny, kterými se budu živit, zhruba v našich relacích, ba i levnější. Je to dobré, budu na mase. Skvělý výběr kromě kachen a husí. Piva v plechu nebo ve skle 0,33l okolo 2 AUD. Po kartonech levnější. To využiju a tak vyžiju.

Pak přišlo další procitnutí do tvrdé reality chudého cestovatele. U benzinky se mi protáhla přední maska a pravé oko zaplavila slza. Benzin regular, na který budu jezdit, stál našich 30 Kč, což se o třetinu rozchází s mou informací z domoviny.

Utěšuji se, že cestou to bude levnější než ve velkoměstě a pomalu se mi vrací barva do hlavy. Ale co když ne? To je velmi pravděpodobné a barvy se zase vyměňují. Nemám rád popelavou. Najednou jsem zase samovolně v hospodě a promyslím další taktiku. Bylo to k ničemu, takže jsem doklopýtal do hotýlku totálně na šrot únavou a brzo zalehl, když jsem před tím dohloucal trochu starého řízku s unavenou okurkou.

Za chvíli už jsem se vznášel nad neznámou krajinou a zdravil kolem letící klokany...

4.10. Čtvrtek.

Chutě jsem v Austrálii vstal, abych nedělal ostudu. Měl jsem nabitý den. Zjistil jsem správný autobus a odjel ke skvělé Opera House do přístavu. Je to pár stanic, do hodiny bych tam byl pěšmo. Končí tu CBD /Central Bussines District/ s výškovými budovami. Celou budovu, znázorňující plachty, jsem obešel a vyfotil. Je impozantní.

Vevnitř, s průvodkyní, se už fotit bohužel nesmělo a tak jsem samozřejmě jako Čech něco vyfotil. Pro operu a činohru jsou tu sály pro 2700 dychtivých diváků a ještě dva menší sály. Venku jsem pak prošel kolem přístaviště Circular Quay, odkud jezdí ferry /lodě/ z wharf 2-6 /nástupiště/ na své jízdy na různá místa členitého pobřeží Sydney. Také k asi nejznámější pláži Austrálie - Bondi Beach.

Podél nejstarší čtvrti The Rock jsem se v tom horku /asi 30 st./ doploužil pod další Sydneyskou atrakci – Harbour Bridge. Abych se neopakoval, tak tentokrát řeknu monumentální. Rozkročil se na 504 m, výška oblouku dosahuje 134m, šířka 49m, 6 proudová vozovka, trať pro train a chodník pro pěší, co nemají auto a na autobus. To vše v 60m nad zálivem. Na obou stranách je po dvou kamenných

pylonech 89m vysokých, z nichž jeden má vevnitř schodiště až nahoru. Lehce jsem vyběhl všech 240 schodů a nahoře jsem požádal jednu mladou turistku o umělé dýchání a nebyl jsem vyslyšen. Po 5 min. jsem začal s prohlídkou výstavy o budování tohoto díla a pak se rozhlédl po městě, kam až se dalo dohlédnout. Určil jsem kurs k Sydney Tower Eye, kam jsem se chtěl přesunout. Sjel jsem po zábradlí zase dolů a prošel se čtvrtí The Rock. Jsou tu butiky, hotýlky a je tu draho. V jedné uličce najednou hlehle a je tu Oktoberfest. Velká hospoda, sezení i venku, krojované holky roznáší pivo, nemohl jsem se vynadívát. Vešel jsem dovnitř ku prohlídce zařízení a výběru toho správného moku, který by mě ze skupenství vysušené makrely vrátil do mého obvyklého. Nemohl jsem se rozhodnout mezi 10 pípami a chlapec výčepník z mé angličtiny usoudil, že jsem Rus nebo Čech a tak zahovořil „tak jaké si dáte, pane“?

Zaradoval jsem se a chvíli jsme pokecali. Byli tam s ním ještě 2 naši kluci, jeden Pražák a dva ze Vsetína. Dohromady tedy tři celkem, jestli dobře počítám. Martin mi dal nejdřív všechny ochutnat a pak jsem si teprve koupil za 8 AUD budvárek.

Za 155 Kč jsem ho ještě nezkoušel a zdál se mi normální. Mám smůlu neb ještě před cestou se AUD poprvé v životě vyšplhal nad USD, na 20 Kč. Nohy mi ztěžkly, ale donesly až k Sydney Tower Eye. Naštěstí tu byl rychlovýtah, který mě za 40 sec. přemístil o 260m výše na vyhlídku. Zase to bylo málo, Sydney nelze celé přehlédnout. Autobus mě položivého dovezl na Kings Cross a odtud jsem to dolezl až do postele. V tom kómatu jsem zapomněl, že jsem nic kromě piva nejedl.

5.10. Pátek.

Objednaný řidič přijel včas. Byl jsem už konečně čilý a v dobrém rozmaru, posnídán. Přesněji posnídál jsem bagetu na rohu. Jsem sice zvyklý na párek nebo míchaná vejce na špeku a cibulce, ale nešť. Náš mikrobús sbíral další přihlášené turisty po různých hotelích a když nás bylo dost, vyjel z města k Blue Mountains. Mají to za humny, 80km západně. Tyto kopce jsou pro sydneyké oblíbeným výletním místem na víkendy. Už z dálky vypadají hezky, jakoby v modrém oparu. Je to z tamějších hustých blahovičnickových / eukalyptových/ lesů, vypařujících eukalyptový olej. Je tu bezva železnice, která jede po všech krásách a letoviscích s restauracemi, protože konzumovat se taky musí a je tu příjemné klima na rozdíl od pobřežního horka. Prohlédli jsme si pár zajímavých míst, jako Flat Rock – plochou skálu s výhledem na kaňon, 3 atrakce – Cable Way, Sky Way a Rain Forest, což jsou 3 možné způsoby, jak se dostat přes údolí. Nejel jsem ani jedním. Lacinější bylo jít se projít k vodopádu a k vyhlídce na Three Sisters, které proměnil zlý kouzelník David Copperfield ve skály. Den jsme zakončili v Olympic Center 2000 a lodí odpluli do přístavu v Darling Harbour.